

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové, soudce Mgr. Zdeňka Váni a soudkyně JUDr. Markéty Čermínové ve věci

žalobkyně: **Bohemia Faktoring, a. s.**, IČO 272 42 617
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 – Malá Strana
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

proti
žalovanému: **MDM BOXING CLUB BRNO, o. s.**, IČO 228 16 020
sídlem Cejl 40/107, 602 00 Brno – Zábrdovice
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Davidem Černým
sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1

o zaplacení 240.624,99 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 2. září 2021, č. j. 43 C 96/2021-96,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a IV. potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 23.232 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Karla Goláně, Ph.D.
- III. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému zaplatit žalobkyni 240.624,99 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 230.405,76 Kč od 18. 4. 2014 do zaplacení, úrokem 13,66 % z částky 171.678,76 Kč od 18. 4. 2014 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky 1.200 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení 87.717,50 Kč (výrok II.), opatrovníku žalovaného přiznal odměnu 38.478 Kč za řízení před soudem prvního stupně (výrok III.) a dále rozhodl, že náklady opatrovníka vzniklé před soudem prvního stupně nese stát (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně jako právní nástupkyně MONETA Auto s. r. o. (dále úvěřující společnost) domáhala zaplacení dluhu z poskytnutého úvěru. Žalovaná částka sestávala s dlužné jistiny úvěru k 18. 4. 2014 ve výši 224.353 Kč, dlužných splátek (3. až 6. splátka) 34.460 Kč, úroku 3.013,31 Kč, doplatku havarijního pojištění 1.684,45 Kč, doplatku pojištění odpovědnosti 640 Kč, smluvní pokuty 7.469,23 Kč a 2.750 Kč, nákladů na předčasné ukončení smlouvy 58.727 Kč a nákladů spojených s prodejem vozidla 17.526 Kč, když souhrnná dlužná částka byla ponížena o výnos z prodeje vozidla 110.000 Kč. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi úvěřující společností a žalovaným byla dne 23. 9. 2013 uzavřena smlouva o úvěru ve výši 239.400 Kč za účelem nákupu osobního vozidla AUDI A4 (dále vozidlo), jejíž součástí byly Všeobecné obchodní podmínky (dále VOP). Za účelem zajištění řádného plnění povinností žalovaného bylo ve smlouvě ujednáno zřízení zajišťovacího převodu vlastnického práva k vozidlu s tím, že věřitel je oprávněn provést zpeněžení vozidla podle své výhradní volby prodejem. Vozidlo bylo žalovanému předáno. Žalovaný nehradil řádně sjednané splátky, proto úvěřující společnost dne 8. 4. 2014 od smlouvy odstoupila. Vozidlo bylo vráceno úvěřující společnosti, která jej prodala. Žalovanému bylo opakovaně zasláno výsledné vyúčtování smlouvy při předčasném ukončení, dluh z tohoto vyúčtování žalovaný nezaplatil. Právo na plnění z úvěrové smlouvy bylo postoupeno žalobkyni. Takto zjištěný stav posoudil soud prvního stupně ve smyslu § 3028 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb. (dále o. z.) podle příslušných ustanovení zák. č. 513/2001 Sb. (dále obch. zák.). Učinil závěr, že úvěřující společnost řádně ve smyslu Všeobecných obchodních podmínek a § 345 obch. zák. odstoupila od smlouvy o úvěru, neboť žalovaný řádně nesplácel sjednané splátky. Odstoupení od smlouvy shledal soud prvního stupně dostatečně určitým, neboť ve VOP bylo jednoznačně specifikováno, co se považuje za podstatné porušení smlouvy ve smyslu § 345 obch. zák. Žalovaný s pochopením tohoto úkonu neměl podle soudu prvního stupně žádné potíže, jestliže následně bylo vozidlo předáno úvěřující společnosti a poté prodáno. Také smlouvu o postoupení pohledávky mezi úvěřující společností a žalobkyní posoudil soud prvního stupně jako určitou s ohledem na specifikaci postupované pohledávky v příloze smlouvy. K námitce promlčení soud prvního stupně uvedl, že nárok není promlčen s ohledem na prodloužení promlčecí doby na 10 let ve smyslu § 401 obch. zák. Výši žalovaného plnění (jednotlivé shora uvedené částky) shledal soud prvního stupně odpovídající podmínkám sjednaným ve smlouvě o úvěru a VOP. Z uvedeného důvodu žalobě vyhověl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalovanou částku (výrok I.). Úspěšné žalobkyni přiznal podle § 142 odst. 1 o. s. ř. náhradu nákladů řízení (výrok II.), rozhodl o výši odměny ustanoveného opatrovníka žalovaného (výrok III.) s tím, že náklady spojené s ustanovením opatrovníka nese stát (výrok IV.).
3. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, jímž napadl výroky I. a II. Žalovaný nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že odstoupení od smlouvy o úvěru je dostatečně určité. Soud prvního stupně se podle žalovaného nevypořádal s jeho argumentací uplatněné na podporu názoru o absolutní neplatnosti odstoupení z důvodu jeho neurčitosti. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1233/2011 a 28 Cdo

2464/2014, z nichž citoval. Zdůraznil, že v odstoupení bylo uvedeno pouze to, že je provedeno „z důvodu hrubého porušení smlouvy“, avšak není již uvedeno, jaká skutečnost toto hrubé porušení smlouvy měla založit. V odstoupení chybí odkaz na jinou listinu, z níž by bylo toto hrubé porušení smlouvy seznatelné. Odstoupení tak nevyhovuje požadavkům na obsahové náležitosti odstoupení od smlouvy tak, jak byly tyto dovozeny soudní praxí. Žalovaný navrhl změnu rozsudku tak, že se žaloba zamítá a že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení.

4. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného s tím, že soud prvního stupně správně shledal, že odstoupení od smlouvy je dostatečně určité.
5. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek v napadených výrocích I., II. a také v akcesorickém výroku IV., jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav poté, co v souladu s § 132 o. s. ř. provedené důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Zjištěný skutkový stav pak prvostupňový soud též správně posoudil po právní stránce.
7. Odvolací soud shledává správným závěr soudu prvního stupně, že odstoupení od smlouvy o úvěru bylo platným úkonem.
8. Odvolací soud poukazuje na závěr vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2464/2014: *V první řadě se ukazuje nezbytným podotknout, že samotný právní názor odvolacího soudu, podle něž údaj o důvodu odstoupení je imanentní součástí každého jednostranného odstoupení od právního úkonu, má v judikatuře Nejvyššího soudu oporu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1233/2011). Současně však bezesporu platí, že i jednostranné právní úkony podléhají pravidlům o výkladu projevů vůle zakotveným v § 35 odst. 2 obč. zák., resp. § 266 obch. zák. (viz kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4820/2008). Dané ustanovení předpokládá, že o obsahu právního úkonu může vzniknout pochybnost, a pro ten případ formuluje pravidla, která ukládají soudu, aby tyto pochybnosti odstranil výkladem. Jazykové vyjádření právního úkonu musí být proto nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho lze obsah právního úkonu posoudit i podle vůle toho, kdo právní úkon činí, přičemž podmínkou pro přiblížení k vůli jednajícího je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2007, sp. zn. 26 Odo 928/2005). Tento přístup je nutno uplatnit rovněž ve vztahu k odstoupení od smlouvy, a to i při zkoumání otázky, zda byl v daném právním úkonu náležitě vymezen důvod odstoupení. O neplatnosti odstoupení je tak možné hovořit teprve ve chvíli, kdy se nejednoznačnost vymezení jeho důvodu ukáže být neodstranitelnou za použití výše popsaného interpretačního postupu (viz kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 33 Cdo 146/2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1122/2010), přičemž požadavkům na určitost specifikace důvodu odstoupení od smlouvy lze vyhovět i odkazem na jinou listinu, ve spojení s níž je vymezení tohoto důvodu jednoznačně seznatelné (srov. přiměřeně kupříkladu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 33 Cdo 3846/2009, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 22 Cdo 142/2012).*
9. Protože smlouva o úvěru, z níž vyplývala možnost odstoupení od smlouvy (viz VOP), byla uzavřena 23. 9. 2013, je třeba právní vztah ze smlouvy o úvěru včetně výkonu práva na odstoupení od této smlouvy posuzovat podle zák. č. 513/1991 Sb. (§ 3028 odst. 2 o. z.). Závěry shora vyslovené Nejvyšším soudem ve vztahu upraveném zák. č. 40/1964 Sb. (obč. zák.) jsou zcela využitelné při posouzení vztahů upravených zák. č. 513/1991 Sb. (obch. zák.).
10. Podle § 266 obch. zák. projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odst. 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním

styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odst. 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věci (odst. 3).

11. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně provedl výklad úkonu odstoupení ze dne 8. 4. 2014 ve shora uvedeném smyslu. Vzal v úvahu, že v listině ze dne 8. 4. 2014 je výslovně uvedeno, že úvěrující společnost odstupuje od smlouvy na základě Všeobecných obchodních podmínek „z důvodu hrubého porušení smlouvy“. Dále je v listině výzva k předání vozidla společnosti, upozornění na to, že v případě předání smlouvy „do vymáhání externí agenturou“ mohou být požadovány úhrady veškerých nákladů spojených s vymáháním, a že „zaplacením pohledávky není dotčena účinnost odstoupení od úvěrové smlouvy“. Dále bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že po odstoupení od smlouvy ze dne 8. 4. 2014 úvěrující společnost předala žalovanému výsledné vyúčtování po ukončení úvěrové smlouvy včetně jeho přílohy č. 1 ze dne 18. 4. 2014, v němž je přesně rozepsaná dlužná pohledávka z úvěrové smlouvy včetně dlužných splátek úvěru. Po odstoupení také žalovaný předal úvěrující společnosti dle její výzvy vozidlo, které úvěrující společnost následně prodala. Ve Všeobecných obchodních podmínkách je dále výslovně uvedeno, že za podstatné porušení smlouvy, pro které lze od smlouvy odstoupit, se považuje mimo jiné prodlení s placením nejméně jedné měsíční splátky. Významné též je, že žalovaný v září 2013 uzavírá smlouvu o úvěru, v níž se zavazuje platit měsíční splátky 8.615 Kč, žalovaný zaplatí předepsanou splátku za říjen a listopad 2013 (se zpožděním několika dnů), avšak další splátky za další měsíce již neplatí. Za nezaplacené splátky od prosince 2013 je žalovanému opakovaně fakturována sjednaná smluvní pokuta.
12. Při zvážení všech shora uvedených skutečností je třeba uzavřít, že dne 8. 4. 2013 úvěrující společnost odstoupila od úvěrové smlouvy pro neplacení předepsaných splátek úvěru od prosince 2013 nadále, což muselo být žalovanému zcela zřejmé. Jestliže žalovaný věděl o své povinnosti platit od října 2013 měsíční splátky úvěru a jestliže tyto přestal od prosince 2013 platit, pak mu muselo být z odstoupení od smlouvy zřejmé, že úvěrující společnost odstupuje od smlouvy právě z důvodu tohoto porušení sjednaných podmínek. Že se jednalo o odstoupení právě pro neplacení splátek žalovaným, tedy z důvodu dlužné pohledávky, dokresluje také v odstoupení použité formulace o „vymáhání“, resp. „zaplacení pohledávky“. Jiný důvod podstatného porušení smlouvy nepřicházel v uvedené situaci prakticky v úvahu.
13. Při shora uvedeném výkladu úkonu odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že v odstoupení ze dne 8. 4. 2014 byl dostatečně určitým způsobem uveden důvod odstoupení. Nelze proto přisvědčit námitce žalovaného, že pro absenci tohoto důvodu je odstoupení od smlouvy absolutně neplatné.
14. Správné jsou proto odpovídající závěry soudu prvního stupně o nárocích žalobkyně, které z tohoto odstoupení vznikly.
15. Odvolací soud proto napadený rozsudek jako věcně správný ve výroku I. a v akcesorických výrociích II. a IV. podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
16. Podle § 224 odst. 1 § 142 odst. 1 o. s. ř. byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. Náklady tvoří odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 9.300 Kč, dvakrát paušální náhrada 300 Kč (vše podle vyhl. č. 177/1996 Sb.) a DPH.
17. Podle § 224 odst. 1 a § 148 odst. 1 o. s. ř. bylo rozhodnuto o nákladech vzniklých státu v souvislosti s odměnou a hotovými výdaji ustanoveného opatrovníka. Výši odměny a hotových výdajů ustanoveného opatrovníka v odvolacím řízení stanoví soud prvního stupně samostatným usnesením.

18. Odvoláním nedotčený výrok III. rozsudku nabyl samostatně právní moci podle § 206 odst. 2 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 4. října 2022

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu